

Predikan 5 september 2022. Fjortonde söndagen efter trefaldighet.
Enheten i Kristus
Hesekiel 37:15-22, Efesierbrevet 4:1-6, Johannesevangeliet 17:9-11

Under en period av sju-åtta år i början av detta millenium arbetade jag på Studieförbundet Bilda som nationellt ansvarig för Kultur. Det var direkt efter att jag arbetat 15 år som pastor i Uppsala Missionskyrka. På Bilda hade jag en kollega som var ansvarig för bildningsarbetet inom frikyrkorna. I jobbet gjorde vi många platsbesök i verksamheter och i kyrkor. En gång var min kollega på besök i den stora Pingstförsamlingen i Uppsala. I samtalet med pastorn där framkom det snart att han hade samarbetat en del med mig under mina sista år i Uppsala. Då sa han ”Ja, Svante och jag var nog bara överens om en sak”. ”Jaså, vad då?” Undrade min kollega. Pingstpastorn svarade ”Vi var bara överens om att vi inte var överens om nånting.”

När hon berättade detta för mig tänkte jag att riktigt så var det väl inte men kanske ändå.

Vad säger det om dagens tema Enheten i Kristus? Ingenting egentligen.

Det säger mycket annat men det är ingen måttstock för Enheten i Kristus. Jag har nog hela min numera ganska långa pastorsgärning haft lite svårt för det här temat. Jag har aldrig förstått att vi måste vara eniga. Jag har tyckt att ekumenik-iver har tagit udden av innehållet osv. Inte heller har jag förstått att vår enighet skulle vara nödvändig för att andra ska komma till tro. Jag har troligen lagt betoningen fel i alla år, **Enheten** i Kristus, säkert för att jag allt som oftast varit irriterad på när företrädare för kristen tro och kyrka säger så mycket dumt. Alldeles väldigt subjektivt från min sida. Jag har också blivit trött på att alltid förklara att så tror inte jag, inte vi, så måste man inte tro osv. Också det ett resultat av min misstolkning av temat.

Så idag tänkte jag lämna enheten åt sitt öde och fokusera på det som väl ändå är det väsentliga i den korta rubriken; Enheten i **Kristus**. Det handlar ju först och främst och till sist om Kristus, det är inte oss det handlar om, det är inte på oss det beror. Ni vet Kristus som är grekiska för hebreiskans Messias, som betyder den Smorde. Gamla testamentets monumentala Messiaslängtan som drar ut trådarna bakåt i tiden. Eller som Paulus beskriver det i sitt brev till de kristna i Kollasai; *Han, Kristus, är den osynlige Gudens avbild, den förstfödde i hela skapelsen, ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt, troner och herravälden, härskare och makter; allt är skapat genom honom och till honom. Han finns före allting, och allting hålls samman i honom. Och han är huvudet för kroppen, för kyrkan, han som är begynnelsen, förstfödd från de döda till att överallt vara den främste, ty Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.*

Det är ord och inga visor.

På tal om visor så skriver Börge Ring i en sång om Fru Svensson och hennes tro och villrådighet följande; *Jag hörde själv när Fru Svensson sa ”Nu vet jag säkert hur det ska va”. För henne var allting uppenbart, för mig var knappast något klart. Men veckan därpå var det tvärtom då hade jag alla svaren som var fjärran och sökta förut, men då kunde inte Fru Svensson bitta ut... Och så kommer refrängen ”Kristus finns i det uppenbara och i det vi inte kan förklara, sorg och glädje, himmel och jord, förenas i honom och hans ord.*

Det är ord **och** visa. Det är visa ord.

Skillnaden mellan Jesus och Kristus om det nu finns någon, och det gör det väl, är att Jesusnamnet sätter ett stort fokus på människan Jesus; född i Betlehem, uppväxt i Nasaret. Ett fokus på de tre år som evangelierna följer och berättar om honom.

Kristus är berättelsen som leder till Honom *som finns före allting, och allting hålls samman i honom.* eller *Kristus finns i det uppenbara och i det vi inte kan förklara, sorg och glädje, himmel och jord, förenas i honom och hans ord.* Det handlar om ursprunget i Gud och tydligheten genom korsfästelse, död och uppståndelse.

I min personliga tro kan jag märka en utveckling från tonårens djupt personliga relation till Jesus till något som snarare är universellt, kosmiskt, allomfattande, ett slags livets varande i Kristus. Det är min utveckling, min tro, din kan vara en helt annan.

Jag har landat i att jag inte i första hand behöver någon personlig relation med Jesus, jag vet att många skulle säga att det behöver du visst, men jag står för det. Däremot behöver jag tro och lita på att allt hålls samman genom honom och att han är i och bär skapelsen, världen, skeendet.

Vi har lyssnat till tre texter som är valda för denna söndag med temat Enheten i Kristus.

Beroende på vilken betoning vi ger temat så får texterna olika relevans. Möjligen kan man säga att det som förenar texterna sätter ett fokus just på Enheten. Nåt som jag då tror är fel och som i alla fall jag har gjort alldeles för mycket och länge.

Om vi väljer att sätta fokus på Kristus så blir den gammaltestamentliga texten mindre intressant för den handlar ju inte alls om Kristus och den handlar tydligt om att enhet är vägen vidare; Två trästavar som symboliserar två folk samlas till en stav och ett löfte om att *i detta land gör jag dem till ett enda folk.* Vi lämnar den, av nämnda och onämnda skäl åt sidan.

Evangelietexten, som är en del av Jesu Avskedstal såsom Johannes konstruerat det, har sitt fokus på hur Fadern och sonen är ett, är en enhet, och att människorna i världen på samma sätt ska vara ett. Det finns mycket att säga om avskedstalet och om Johannes lite tjugiga upprepningar om ditt och mitt, dem och världen och inte världen men dem osv. Detta lämnar vi också därhän. Vi gör det till förmån för episteltexten från Paulus brev till församlingen i Efesos; Den antika staden Efesos, som är en arkeologisk plats i nuvarande södra Turkiet.

Paulus skrev brevet när han satt i fängelse och innehållet har stora likheter med den samling av hans brev som kallas just Fångenskapsbrevet, dit också Kolosserbrevet och Filippibrevet räknas. Det finns stora teologiska likheter i dessa brev och den text vi har läst idag är ett bra exempel på det. *En enda kropp och en enda ande... ett och samma hopp.* *En är Herren, en är tron, ett är dopet, en är Gud och allas fader (allas moder... mitt tillägg)... som står över allting, verkar genom allt och finns i allt.*

Samma typ av Kristologi är genomgående i fångenskapsbrevet. Kristologi som då betyder läran om Kristus. Det som är genomgående handlar om storheten i Kristus, över tid och rum. Och i Efesierbrevet blir det tydligt det som Johannes krånglar till lite om enheten mellan Gud Fader och sonen. Det tydliga handlar om att Gud, allt och allas Gud som står över allting, verkar genom allt och finns i allt kan beskrivas som sprungen ur Gud fadern, skaparen och på samma gång kan den beskrivas som sprungen ur Gud, sonen, Kristus; *ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt... Han finns före allting, och allting hålls samman i honom... Gud beslöt att låta all fullbet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.*

Det är detta perspektiv som för mig stärker tron på Kristus som en del av det Gudomliga, ett tydliggörande av det mänskliga och det gudomliga, det är detta som ingjuter hopp, som lockar till tro... för livets skull, för min skull, för din skull. För Guds skull... detta är på riktigt eller så är det inte alls. Detta är stort eller så är det inte alls... *Kristus finns i det uppenbara och i det vi inte kan förklara, sorg och glädje, himmel och jord, förenas i honom och hans ord.*

Jag samtalade med en av våra medlemmar häromveckan. Om tro, om församling, om tillhörighet och lite annat. När vi kom in på en viss svårighet att formulera personlig tro kontra det ner självklara och enkla i församlingstillhörighet... så sa han;

Jag har nog aldrig riktigt unnat mig att tro!

Och jag tänkte då och många gånger sedan dess att det var väldigt vackert formulerat. Vackert och uppriktigt och nånstans hoppingivande. Jag sa då i vårt samtal och jag vill säga till oss alla idag; Unna dig att tro! Unna dig att luta dig mot Gud, skapare, upprättare och livgivare. Unna dig att luta dig mot Jesus Kristus som förtydligat Gud, som förtydligat Kärleken.

Ett gott tillfälle att unna sig tron är vid nattvarden. Nattvarden, där Gud kommer oss till mötes utan ord. Gud skaparen, i lite bröd och lite vin. Gud upprättaren i berättelsen om kärleken som trotsar döden. Gud livgivaren som väcker din och min möjlighet att erfara Guds och livets storhet. Unna dig att möta Gud i en helig handling. Där det lilla enkla förenas med det eviga och omätbara, det uppenbara och det vi inte kan förklara.

Enheten i Kristus handlar om Kristus. Kristus bjuder in. Du och jag behöver inte begripa, vi behöver inte vara överens, vi behöver inte omfatta allt. Vi får unna oss mötet med Ett och samma hopp... En är Herren, en är tron, ett är dopet, en är Gud och allas fader och moder... som står över allting, verkar genom allt och finns i allt. Också i lite

bröd och lite vin, glutenfritt och alkoholfritt. Också i dig och mig... Alla får vi del av ett och samma bröd.

Unna dig!

Amen

Vi sjunger Psalm 465 *Hjälp oss att acceptera*